

Kakor da jo je rabljeva zanka krčevito objela okoli vratu, je grgraje izustila zadnje besede. Globoko je zajela redke kaplje zraka, da se je zgrbančeno starčevsko telo napelo kot struna na violini in še tiše kot prej zamomljala: »Slinasti trak mu zamolklo poplesava po puščavi fraz in besed, ki kot vulkan bruhaajo smrt skozi žrelo. Željan je tuje krvi, zato ubija. Ubija samega sebe!« Krčeviti napor jo je pogreznil v klopčič trpečih razmišljanj.

Rezek žvižg zasople ozkotirne lokomotive me predrami iz razmišljanja in mi prepara telo. Nerazumljiva bolečina se kot kamen obesi po rebrih, me tlači in krčevito grabi, da telo mlahavo omahne in se jezik posuši. Še debelooka muha, ki se je pasla po rjasti mizi, je zaprepaščena odletela pred zavesljamem okorne roke, ki je že občutila željo po ubijanju. Srce se je sunkoma upogibalo in se spreminjalo v svinčeno kepo, ki je pršeče dušila kroženje svetle črnine. Potne srage so se ulile po obrazu, kakor da se prevračajo težke spominske usedline, in iz stoterih izvirov zalile otrpnjeno obličje. Misli so se udirale pod težo raznolikosti, zbirajoč se v prepletenu vrteče kolo.

Dvignem šumečo, omotično glavo, v kateri brenči kot v čebeljih panjih, da se trpka bolečina porazdeli med pore življenja in kri prebode rahlo priprto loputo in zavesla po čvrstih telečjih žilah, želeč čim hitreje pogasiti izsušeno telo. Rdečica napolni blede ličnice, da se obelodanijo lasaste žile, ki kot pivnik gasijo rečni požar. Ovenelo meso zaplapola v vetru veselja; niti temna, gosta bolečina, nekje v globinah kraterja, ki še vedno prasketa, ga ne skali.

Onemogla očesna zavesa prekriva kalni zrkli, ki s silnim naporom odganjata morečo praznino. Vročične sanje razuzdano lezejo iz perjastih gnezd; z Damoklejevim mečem jim presekam pot in jih zaklenem za koščičasta grajska obzidja s svežim jutranjim pršenjem debelih kopastih oblakov. Silno močni vdihljaji prebujajočega plina sprostijo zakrknjen telesni motor, da vzvalovi v tenkem sončnem žarku in se požene navzgor, med domovanje drevesnih veljakov.

Črnina se plašno umika razkrajajočemu razredčilu, kot bi se bala, ker je počrnila nebesno obličje. Sočustveno se ji pridruži drobna sinica, ki z otožno pesmijo pozdravlja nastajajoči dan. Čuti, da se približuje nemirna ura, ura trušča in groze, nakar bo zavladal molk. Dolgi molk smrtne tišine.

ZORAN JELOVCAN

Zame še vedno živi

Našla sva se, kot se najdeta dve ladji na morju, in spoznala, da sva ustvarjena drug za drugega. Bila je sijajno dekle, kot bi jo ustvarilo poletno sonce iz svojih odsevov in senc. Ob njej sem se čutil hkrati prostega in uklenjenega. V njenih očeh sem našel nekaj nedoživetega, nekaj, kar sem že davno iskal: čustvo vzajemnega soglasja.

Večkrat jo je popadel strah. Strah pred neznanim. Morda je bil to strah pred svetom, ki je v sebi skrival nepričakovane besede, nevidne izbruhe moči, nepredvidena dejanja ali celo smrt. Da, smrt. Njen korak je na strmi poti življenja v meglenem jutru za vedno obstal.

Pokopali so jo mračnega zimskega popoldneva, ko je sneg škripal pod podplati in so se grobarji kot sive sence izgubljali v megli, po mokrem asfaltu pa so se lovili motni odsevi zastrtih avtomobilskih luči.

Na svojem koledarju je čas obrnil liste pomladi in poletja. Kadar obstaja nekaj, kar človeka spominja na minulo, nekaj, kar je podobno nezaceljeni rani, tudi čas ne more izbrisati žalosti. Zame še vedno živi. Čudno lepa, živa in privlačna. Nežna in mirna kot nebo.

Bila je ljubezen, nesebična in zvesta. In zdaj se vrača. Iz že zdavnaj pokopanih spominov se neusmiljeno trgajo podobe. Samo zamižim in zdi se mi, da sva spet skupaj. Čutim njen topli pritisk, slišim njen dih, vidim njene zelenkaste oči in lesk konstanjevih las, ki se ji usipajo čez lica. V teh trenutkih se mi zdi, da je vse naokoli razkošna in zanosna pomlad. Njene besede prihajajo za menoj. Pripovedujem ji, da se čutim utrujenega in postaranega, o svojih izjokanih očeh in izpraznjeni duši. Kot nevidne niti se mi vpletajo v zavest spomini na mnoge nežnosti, ki sem jih bil deležen od njenih toplih ustnic in žametnih prstov.

Noči so zame črne, kakor da ne bodo nikoli dočakale jutra. Oblevatajo me raztrgane sanje, ki mi ne pomenijo ne olajšanja ne počitka. Ob dnevih brez konca tavam ves zgubljen okrog, da bi jo srečal. Toda vem, da je ne bom srečal, ker je ne morem srečati. Takrat živim dve življenji. Eno sovražim in zaničujem, drugo pa pred menoj utripa in drhti. Zato ga skrivam po globinah svojega hrepenenja in se mi prevrača v zanos, ki mi zasolzi oči.

Rad bi pogledal okoli sebe s treznimi očmi, se lotil nečesa velikega, smiselnega, obetajočega. Zdi se mi, da me je za zmerom preplavila mirna grenkoba. Praznina, ki je nastala v mojem življenju z njeno smrtjo, mi je opustošila razum in srce. Zame sedaj teče življenje iz dneva v dan zaspano kot stara ura, razdejana samo v sebi. Vanj pa vstopajo novi in novi ljudje.

Vedno je trdila, da je bolje kot od lepega včeraj živeti za še lepši jutri.

FRANCIŠKA KLOBOVES-FRANČE

Resnica

Rojeni z življenjem nam v srcu so upi,
ustvarjen je duši neskončen zaklad,
ne tuga ne radost nikdar ne odkupi,
kar v srce nam danih je upov in nad.
Ob upih potujemo pota »življenja«,
Ob nadi, radosti, ob strahu grenkob,
življenje se v upu začenja in jenja,
z nado poslednjo se vležemo v grob.

Bela megla ...

Bela megla skoz in skoz,
mrtvo polje vse pod njo,
težke slutnje se spustile
v dušo žalostno.

Pa se dvigne bela megla,
polje v soncu zaživi,
sam bog ve, kdaj dušo mojo
ta težka žalost zapusti.